

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Благоевград, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ДЕВЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Гражданско дело № 20201200100742 по описа за 2020 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на депозирана пред ОС Благоевград, искова молба с вх.№ 2394/07.07.2020г., подадена от В. С. А., ЕГН *****, на адрес: гр. П., ул. „***, действаща чрез своя баща и законен представител: С. В. А., ЕГН *****, чрез адв. Г. Й., срещу „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***, представлявано от К.С.В., Д.Н.М., М.Б., А.Я.Д.

Предявени се искиове с правно основание чл. 226 ал.1 от КЗ/отм./ и чл. 86 от ЗЗД.

Сочи се в исковата молба, че на 03.08.2015г. около 11.22 часа, на път ПП-1, Е-79, км. 390+600/посока от гр. Симитли, към гр. Кресна, в района на Кресненските ханчета/, е настъпило ПТП между лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, управляван от М.Р.П- А. и лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, управлявано от Г. К. Г.. Твърди се с исковата молба, че ищцата В. С. А., е пострадала в резултат на настъпилото ПТП, докато пътувала на предна дясна седалка на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, въпреки че е била с поставен обезопасителен колан.

Сочи се че за настъпилото ПТП е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с № 21-00-16051/18.08.2015г. по описа на КАТ- ПП при ОД на МВР Благоевград, в който е посочено, че виновен за настъпилия пътен инцидент е водачът на лек автомобил м.

„Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, която движейки се с превишена скорост, при десен завой, е навлязла в насрещната лента за движение и се е ударила в лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, като по този начин е реализирал ПТП.

По случая е образувано и ДП № 428/2015г., което е прекратено с Постановление за

прекръпяване на наказателното производство от 14.01.2020г. по искане на пострадалото лице.

Сочи се с исковата молба, че след настъпилото на 03.08.2015г. ПТП, пострадалата В. С. А. е откарана по спешност в „МБАЛ- Рокфелер“- гр. П., където е хоспитализирана за лечение за периода от 03.08.2015г. до 06.08.2015г., като и е била поставена диагноза- Илеус адхезива/травматични чревни сраствания/бридове/ с непроходимост/. Поддържа се с исковата молба че в болничното заведение пострадалото дете изпитвало изключително силни болки в корема, като повърнала няколко пъти.

Сочи се в исковата молба, че след изписването от болничното заведение, пострадалото лице продължило лечението си в домашни условия, като в първите два месеца след настъпилото ПТП, В. С. А. изпитвала болки в корема, придружени с подуване, като трудно ходела до тоалетна. Болките били изключително силни, като обхващали целия корем. Това налагало за ищцата да се грижат постоянно близките и, които и помагали да се храни и да ходи до тоалетна.

Поддържа се с исковата молба, че процесния инцидент и получените от пострадалото лице травми, се отразили негативно и на психическото състояние на ищцата. В първите години след настъпилото ПТП, тя страдала от безсъние, станала подтисната, лесно раздразнителна и нервна. Към настоящия момент изпитва страх да се вози с автомобил. Психологическата и травма наложила многократно с нея да събеседва психолог в училището, където В. С. А. учи.

Сочи се с исковата молба, че виновния за настъпилото ПТП водач е сред лицата, чиято отговорност за причинени от ПТП вреди се покрива от застраховка „Гражданска отговорност“- полица № 15114002811864, валидна от 23.11.2014г. до 23.11.2015г., сключена с ЗАД „Виктория“ АД.

Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди „****“ АД, да заплати на В. С. А., застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди в размер на 26 000лв., ведно с лихвите за забава върху претенцията за неимуществени вреди от датата на процесното ПТП/03.08.2015г./до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се и направените разноски пред настоящата съдебна инстанция.

С отделно определение по настоящото дело, съдът на основание чл. 83 ал. 2 от ГПК, е освободил В. С. А., ЕГН *****, на адрес: гр. П., ул. „***“, действаща чрез своя баща и законен представител: С. В. А., ЕГН *****- ищца по настоящото гр.д. № 742/2020г. по описа на ОС Благоевград, от заплащане на държавна такса и разноски по делото във връзка с предявените иски за обезщетение за вреди срещу „****“ АД.

Съдът е постановил да бъде изпратен препис от исковата молба, ведно с приложените към нея писмени доказателства на застрахователя ответник, с възможност за отговор в едномесечен срок и по реда на чл. 131 от ГПК.

В срока по чл. 131 ал. 1 от ГПК, по делото е постъпил писмен отговор от ответника- „****“ АД, чрез пълномощника му- юрк В.Т., с който се възразява че предявените иски са

процесуално недопустими, тъй като не е спазена процедурата по чл. 498 ал. 3 от КЗ. Твърди се от ответната страна, че пред ответника застраховател не е предявявана претенция за доброволно изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с процесното ПТП, както и, че съгласно § 22 от КЗ, за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на КЗ от 01.01.2016г., се прилага част четвърта от отменения Кодекс за застраховането, освен ако страните договорят друго след влизането в сила на този кодекс. Тъй като в настоящия казус друго не е договорено, а уредбата на задължителна застраховка „Гражданска отговорност” е в част пета на отмененият КЗ, то в част четвърта липсва норма която да е идентична на нормата на чл. 498 ал. 3 от новия КЗ. Поддържа се от ответника по делото чрез неговия пълномощник, че чл. 498 ал. 3 от КЗ е процесуална норма, която следва да има незабавно приложение, тъй като волята на законодателя никога не е била процедурата по чл. 498 ал. 3 от КЗ, която се явява логично обоснована и житейски оправдана, да не намира своето пълно приложение четири години след приемането ѝ. Предвид горното и тъй като исковете са заведени при действието на КЗ, в сила от 01.01.2016г., застъпва се от ответната страна становището за процесуална недопустимост на предявените искове.

С писмения отговор по реда на чл. 131 от ГПК, предявените искове се оспорват изцяло като недоказани и неоснователни.

Навадени са доводи с отговора на ИМ, че за да е налице деликтна отговорност, следва да има виновно извършено противоправно деяние /действие или бездействие/ от страна на водача на застрахования автомобил, в пряка причинно следствена връзка с което ищцата да търпи претендираните вреди. Поддържа се от ответната страна че по делото не са ангажирани доказателства, доказващи по безспорен начин *извършено противоправно деяние* от страна на застрахован в „***“ АД водач, в пряка причинно следствена връзка, с което ищцата да е претърпяла всички посочени в исковата молба вреди.

Възразява се че от представения препис от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, не стават видни причините и обстоятелствата за навлизане в насрещното платно за движение от страна на соченият за виновен в исковата молба водач. Наказателното производство водено във връзка с процесното ПТП е приключило с Постановление на прокуратурата, с което се прекратява производството на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 9 от НПК и чл. 199 от НПК. Прокурорското постановление не е сред актовете по чл. 300 от ГПК, като изводите изложени в него не обвързват страните и съда по настоящото дело. Същевременно сочи се с писмения отговор на ИМ, че многократно ВКС се е произнасял в своите решения, че констативният протокол, издаден от органите на КАТ, е официален свидетелстващ документ на основание чл. 179, ал. 1 от ГПК и има обвързваща доказателствена сила само относно фактите, осъществени от или в присъствието на длъжностното лице. Тъй като в случая ПТП не е реализирано в присъствието на длъжностното лице и протокола не е подписан от водача, чиято отговорност за причинение вреди се покрива от застрахователя, то съставения протокол за ПТП няма обвързваща съда и страните по настоящото дело доказателствена сила, досежно механизма на настъпване на ПТП и ваната на водачите на МПС участвали в него.

Поддържа се в писмения отговор на ИМ, че в случай, че съдът допусне САТЕ и се докаже фактическата обстановка по настъпването на ПТП, пресъздадена в Постановлението за прекратяване на НП, то ще има *съпричиняване на ПТП-то от двамата водача участвали в него*, тъй като и двамата са управлявали МПС-тата си *с много над максимално допустимата скорост за съответният пътен участък от пътното платно*, а именно, 97 км/ч за Участник № 1 по Протокола за ПТП /майка на ищеца/ и 90 км/ч за Участник № 2 по Протокола за ПТП, при максимално разрешена скорост от 60 км/ч. Приноса на Участник № 2 в този случай ще се изразява в това, че управлението с 90 км/ч при максимално разрешени за процесния пътен участък 60 км/ч е обусловило много по - малко време за реакция на посочения като виновен водач на застрахования при ответника автомобил, много по - голяма опасана зона и много по - силен челен удар, съответно и много по - големи щети за участниците в ПТП.

Пояснява се, че в случая наказателната отговорност на майката на ищеца във връзка с процесното ПТП, като водач на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** не е реализирана, тъй като нейният съпруг и представящ ищеца в настоящото производство, както и другият участник в ПТП, са пожелали производството да бъде прекратено.

Сочи се с писмения отговор, че съгласно разпоредбата на чл. 127 ал. 4 от ГПК е предоставена банкова сметка не на ищеца, а на представляващия го в производството родител. Съгласно разпоредбата на чл. 17 от Наредба № 49 от 16.10.2014 г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на авто.мобичистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз, съгласно която, когато увреденото лице не е навършило пълнолетие, застрахователното обезщетение се заплаща от застрахователя по банкова сметка с титуляр това лице. С оглед горното иска се от съда да укаже на ищеца да предостави банкова сметка на свое име. Това скане е направено и с оглед гарантиране изпълнението на разпоредбата на чл. 130 от Семейният кодекс.

Сочи се с писмения отговор по делото, че представения с исковата молба Констативният протокол за ПТП, е официален свидетелстващ документ на основание чл. 179 ал. 1 от ГПК и има обвързваща доказателствена сила относно фактите, осъществени от/или в присъствието на длъжностното лице, като длъжностното лице е следвало да посочи в съставения протокол всички участници в ПТП, които са установени на място, както и всички пострадали лица.

Сочи се в писмения отговор на ответната страна по настоящото дело, че ищецът не е сред описаните в Констативният протокол пострадали лица, което означава, че съставения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с № 21-00-16051/18.08.2015г. по описа на КАТ- ПП при ОД на МВР Благоевград, няма доказателствена сила относно факта, че ищеца към момента на ПТП е пътувал в процесното МПС и/или да е претърпял вреди от процесното ПТП. Нещо повече, твърденията в исковата молба в обратна насока са в пряко противоречие с официално установеното в съставения констативен протокол.

Акцентираща се с писмения отговор на ИМ, че ищеца не е посочен като увредено лице и в хода на приключилото досъдебно производство водено във връзка с процесното ПТП.

Предвид гореизложеното, оспорват се писмения отговор, подаден по реда на чл. 131 от ГПК пред съда, твърдените в исковата молба причини, обстоятелства и механизъм на настъпване на процесното ПТП, както и че за настъпването на същото отговорност носи водача застрахован в „***“ АД по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Изрично се оспорва и твърдението, че ищеца е бил пътник в процесното МПС към момента на ПТП, както и, че е претърпял вреди, като последица от това ПТП.

Оспорва се с отговора на ИМ от ответната страна че твърдяната в исковата молба телесна травма при ищеца/илеус адхезива/, а именно, „чревни сраствания“, може да се получи при ПТП. За да се образуват сраствания в червата е необходим продължителен период от време, т. е. наличието на установените сраствания *не е в пряка причинно следствена връзка с процесното ПТП.*

С писмения отговор от „***“ АД, чрез неговия пълномощник, оспорва се предявения иск за неимуществени вреди като *силно завишен и неотговарящ на реално претърпените душевни болки и страдания, както и на утвърдената съдебна практика в тази насока*, относно присъжданите размери на обезщетения за неимуществени вреди по сходни случаи.

Поддържа се, че не всички претендирани вреди са в пряка причинно следствена връзка с процесното ПТП, поради което се оспорва наличието на така причинно следствена връзка между събитието и всички сочени в исковата молба последици.

Изрично се оспорват от ответника твърденията за изключително силни коремни болки, затруднения с физиологичните нужди, необходимост от помощ при храненето, както всички сочени психични последици. Акцентираща се, че видно от медицинската документация приложена като доказателство към исковата молба, ищеца е хоспитализиран в добро общо състояние, не са открити каквито и да е травми, които да са последица от процесното ПТП, установеното срастване на червата няма връзка със събитието, като ищеца /след усвояване на клиничната пътека/ е изписан в добро общо състояние и без данни за каквито и да е негативни здравословни последици от ПТП. Оспорват се и твърденията за настъпили за ищеца психични проблеми след преживяното ПТП. Поддържа се с писмения отговор на ИМ, че предвид детското самосъзнание и психика, подобни телесни травми /хипотетично в случая евентуално лека коремна травма/ обичайно не оставят нито дълбок, нито негативен отпечатък или други отрицателни психологически последици.

Развити са съображения от пълномощника на ответника в писмения отговор на ИМ, че съгласно константата съдебна практика и правна доктрина в областта на обезщетяването по реда на чл. 52 от ЗЗД, при определяне на справедливият размер на обезщетение за претърпени неимуществени вреди следва да бъдат ценени, както икономическата обстановка в страната към процесния период, така и стандарта на живот така, че обезщетението да не води до лукс или завишаване на същия. Целта на закона е обезщетението по чл. 52 от ЗЗД да не обогатява и/или изкуствено да повишава стандарта на живот на пострадалите лица, а да бъде балансиран, обективен и адекватен паричен еквивалент на претърпените болки и страдания. Поради изложеното застъпва се от ответната страна тезата- че търсеният от ищеца размер на застрахователно обезщетение за претърпени

неимуществени вреди, ведно със законните лихви върху него сформират крайна сума, която няма своята социална и икономическа обосновка, и излиза извън обезщетителният характер на плащането.

С писмения отговор по реда на чл. 131 от ГПК, наведено е от ответната страна възражение за *съпричиняване от ищеца* по делото, поради това че последният към момента на ПТП е пътувал *без поставен задължителен обезопасителен колан с който процесното МПС е фабрично оборудвано, респективно без поставена система за обезопасяване на деца по смисъла на чл. 137б и следващите от Закона за движение по пътищата*. Твърди се че с това си поведение ищеца е допринесъл съществено за настъпване негативните последици от ПТП изразяващи се в телесните травми, които се твърди да търпял в резултат на реализираното ПТП. В тази насока е цитирана константна съдебна практика- с Постановление № 17 от 18.11.1963 г. на Пленума на ВС, в което изрично се приема, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като в случая е от значение наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а не на вина. Затова, когато малолетно дете или невменяемо лице допринесе за настъпване на резултата, съобразно обстоятелствата на случая следва да се приложат разпоредбите на чл. 51, ал. 2 ЗЗД независимо от това, че такова лице не може да действа виновно.

С оглед всичко дотук изложено, ответника намира че така предявеният иск за неимуществени вреди, е неоснователен и недоказан в претендираният размер.

С писмения отговор на ИМ, алтернативно е направено и *възражение за изтекла погасителна давност по чл. 197 от КЗ отм.*

Поддържа се от ответника с писмения отговор по реда на чл. 131 от ГПК, че неоснователността на главните искове води до неоснователност и на акцесорните такива за лихви от претендираната дата. Алтернативно и по отношение на исковата претенция за лихви е направено *възражение за изтекла погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД*.

С Определение № 648/08.06.2021г. от закрито съдебно заседание по делото, съдът е допуснал привличането на трети лица помагачи на страната на ответника по делото- „****“ АД, като е конституирал като трети лица помагачи- Г. К. Г., ЕГН ***, от с. Н.Д., ул. „****“ № 2, както и застрахователят-ЗД „****“ АД, ЕИК ***, с адрес за призоваване: гр. София, бул. „***“.

В срока по чл. 131 от ГПК, депозиран е писмен отговор- становище на ИМ от ЗД „****“ АД, в качеството му на трето лице помагач, чрез адв. М.Г..

Изразява се становище за допустимост на предявените искове, но се оспорва исковата претенция за обезщетение за неимуществени вреди и по основание и по размер, а предявения акцесорен иск за мораторни лихви- относно заявления с ИМ период.

Оспорва се от ЗД „****“ АД, чрез неговия пълномощник, наличието на валидно застрахователно правоотношение за лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, с водач Г. К. Г., към датата на настъпването на ПТП- 03.08.2015г.

Не се оспорва настъпилото ПТП на 03.08.2015г., но се оспорва че ищцата В. С. А. е получила посочените в исковата молба увреждания, както и че същите са в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП.

Не се оспорва от третото лице помагач, чрез пълномощника му по делото, механизма на настъпването на ПТП, като от събраните доказателства се установява, че удара между двете МПС е настъпил изцяло в платното за движение на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, като настъпилото ПТП е било непредотвратимо от техническа гледна точка, както при движение на този автомобил с 60 км./час, така и при движение на същия със скорост 90 км./час.

Оспорва се от ЗД „****“ АД, чрез пълномощника му по делото, че вина за процесното ПТП има и водача на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***- Г. К. Г., тъй като липсва каквото и да е било доказателство за негово противоправно поведение имащо отношение към настъпилото ПТП. Поддържа се с писмения отговор на ИМ от третото лице помагач, че процесното ПТП е настъпило само и единствено по вина на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- М.Р.П- А., която се е движела с несъобразена скорост и е навлязла в насрещното платно за движение, където е настъпил удара с л.а. „Опел Корса“.

Поради изложените съображения оспорва се вината на водача на л.а. „Опел Корса“, като в този смисъл се оспорва като неоснователно и привличането на ЗД „****“ АД като трето лице помагач по делото, тъй като Г. К. Г. не би могъл да има правото на регресен иск срещу застрахователя. Отделно акцентира се, че с отговора на исковата молба от „****“ АД, твърди се че от страна на водача Г. К. Г. е налице само *принос*, а не независимо съизвършителство по отношение на настъпилото ПТП, като приносът е основание само за отчитане на съпричиняване на вредоносния резултат, но не и за отговорност на застрахователя на водача, допринесъл с поведението си за настъпването на ПТП.

С писмения отговор по реда на чл. 131 от ГПК, оспорва се от третото лице помагач- ЗД „****“ АД, чрез неговия пълномощник, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди е завишено по размер и не кореспондира на реално причинените увреждания на ищцата по делото.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото е постъпило писмено становище от третото лице помагач- Г. К. Г., чрез пълномощника му адв. С. Б.. Възразява се, че не са били налице основанията за привличане по делото като трети лица помагачи на страната на ответника- „****“ АД- водача на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***- Г. К. Г. и дружеството при който автомобила е бил застрахован към датата на настъпване на ПТП. Възразява се че доводите за съизвършителство на деянието са само хипотетични, но неподкрепени от никакви доказателства. Възразява се, че дори и да има съвина между водачите на двата автомобила, участвали в процесното ПТП, то от ответника са направени възражения само за съпричиняване на вредите. В тази връзка привличането на третите лица в настоящото производство, само ще доведе до забавяне на процесуалните действия на страните и на съда и натоварване на страните с допълнителни разноски по делото.

С писменото становище от третото лице Г. К. Г., чрез пълномощника му адв. Б., оспорват се предявените иски за неимуществени вреди като неоснователни по основание и размер. Сочи се, че от представените с ИМ доказателства, не са доказани елементите за осъществяване на фактическия състав на предявената претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, като не е установено и доказано че ищцата е била пътник в лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, съответно че получените телесни увреждания описани в ИМ са получени от нея именно в резултат на процесното ПТП. В тази насока са изложени аргументи- В. С. А. не е посочена като пострадало лице в съставения Констативен протокол за ПТП № 21-00-16051/18.08.2015г. по описа на КАТ- ПП при ОД на МВР Благоевград, както и в образуваната преписка по ДП № 7852 ЗМ-428/2015г. по описа на 2- РУ- Благоевград.

Оспорва се предявения иск за неимуществени вреди като процесуално недопустим, тъй като не се представят никакви доказателства, да е била заявявана претенция от ищцата до ответника „***“ АД за заплащане на застрахователно обезщетение, преди завеждане на настоящото дело пред съда.

Възразява се с писменото становище от третото лице, конституирано по делото- Г. К. Г., че вината за настъпилото ПТП на 03.08.2015г. е изцяло на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- М.Р.П- А., която е управлявала същия с несъобразена скорост- по- висока от критичната за завоя/десен завой/, поради което е навлязла в насрещното платно за движение, където реализира челен и кос удар с лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***. Възразява се, че не е установена съвина на другия водач- Г. К. Г., тъй като липсват данни за вертикална пътна маркировка, с ограничение на скоростта до 60 км./час в платното и по посоката на движение на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, като водачът Г. К. Г. не се е движел с превишена скорост. Излагат се съображения, че с оглед на скоростта и поведението на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- В. С. А., удара между двете МПС е бил непредотвратим, като същият би бил неизбежен дори и водачът Г. К. Г. да е управлявал автомобила си със скорост 60 км./час.

Оспорва се от третото лице помагач факта, че Г. К. Г. е бил неспособен водач на МПС към момента на реализирането на ПТП, като се сочи че към дата 03.08.2015г. същият е бил правоспособен водач на МПС, със свидетелство за правоуправление на МПС № 201766144, за което е представено удостоверение.

Навежда се от третото лице помагач възразение за съпричиняване на вредите от страна на В. С. А., доколкото към момента на ПТП, същата е бил без детско столче/обезопасяващ колан, с което е допринесено съществено към настъпването на вредоносния резултат.

Възразява се с писменото становище от Г. К. Г., чрез неговия пълномощник, че не се доказва от представените доказателства по делото, наличието на причинно следствена връзка между твърдените увреждания на ищцата с настъпилото ПТП на 03.08.2015г., като се излагат съображения че твърдените чревни страдания с непроходимост не е в причинна връзка с

настъпилото ПТП, а е възможно да се дължи на стари заболявания на лицето, тъй като за получаването на същото е необходим продължителен период от време.

Оспорва се с писменото становище от третото лице Г. К. Г., че пострадалата В. С. А. изобщо е получила твърдените с ИМ увреждания, като не са представени никакви доказателства същите да са били лекувани и така да е избегнато тяхното усложняване или неблагоприятно развитие. Оспорват се като недоказани твърденията за продължителен стрес, както и за други емоционални нарушения на В. С. А. в причинна връзка с настъпното ПТП.

Наведено е възражение за погасяване на предявения иск по давност, както на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, така и на претендираните лихиви за забава.

При изложените съображения, иска се от съда да отхвърли предявения иск за неимуществени вреди като неоснователен и недоказан, като алтернативно и в случай че съдът го приеме за основателен, да приеме че е налице съпричиняване на настъпилите вреди за пострадалото лице, както и възражението че сицета са завишени по размер.

Алтернативно и в случай че съдът намери Г. К. Г. за виновен за настъпването на ПТП при условията на незамисимо съизвършителство, то съдът да вземе в предвид, че към момента на реализирането на ПТП, същият е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗД „***“ АД, с която е покрита отговорността на застрахования водач.

Претендират се от третото лице помагач, направените разноски пред настоящата съдебна инстанция, вкл. за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.

При устните състезания по делото и в писмена защита, пълномощникът на ищцата адв. И.Я., поддържа предявените искове, като моли съда да приеме че същите са доказани по основание и размер. Поддържа че въз основа на събраните доказателства установени са по безспорен начин причините за настъпване на ПТП, като при пълно и главно доказване се установяват настъпилите в причинно следствена връзка травматични увреждания за пострадалата В. С. А., като са налице основанията за ангажиране на отговорността на „***“ АД за претърпените неимуществени вреди. Пълномощникът на ищцата счита, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди, съответства по размер на справедливото обезщетение на настъпилите вреди, съобразно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и съдебната практика на ВКС. Становището на ищцовата страна е за неоснователност на наведеното възражение от ответната страна- за съпричиняване на пострадалата В. С. А. на настъпилите вреди, тъй като от събраните доказателства се установява по безспорен начин, че ищцата е била с поставен предпазен колан към момента на настъпването на ПТП, като това е предпазило същата от настъпването на по-сериозни травматични увреждания. Иска се от съда да присъди и компенсаторна лихва върху претендираното обезщетение, считано от датата на настъпването на увреждането, съгласно чл. 227 т. 2 във вр. с чл. 223 ал. 2 от КЗ/отм./, както и съобразно установената съдебна пратката на ВКС. Претендират се разноските за адвокатски хонорар пред настоящата съдебна инстанция, на осн. чл. 38 ал.1 т. 2 от ЗА, съобразно уважената част от предявените искове.

С писмено становище по делото, пълномощникът на ответника „****“ АД, поддържа оспорването на предявените иски за неимуществени вреди и акцесорния иск за заплащане на законна лихва от деня на увещането. Поддържа и възразението за съпричиняване на вредите от пострадалата В. С. А., тъй като същата се е возела към момента на настъпване на ПТП- на предната седалка на автомобила, вместо на задната такава и без използвана система за обезопасяване на деца по чл. 137б и сл. от ЗДвП.

Поддържа се искане за заплащане на разноските на ответната страна, като се възразява срещу списъка за разноски, представен от ищцовата страна, като се прави възразение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на осн. чл. 78 ал.5 от ГПК.

С писмени становища по делото пълномощниците на третите лица помагачи- Г. К. Г. и ЗД „****“ АД, оспорват предявените иски срещу „****“ АД, като недоказани и неоснователни. Възразява се че от събраните по делото доказателства не се установява Г. К. Г., като правоспособен водач на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, да е съпричинил виновно и противоправно настъпването на ПТП, от което за ищцата да са настъпили вреди. Поддържа се, че вината за настъпване на ПТП е единствено и само на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- М.Р.П- А.. Застъпва се становище от пълномощниците на третите лица привлечени по делото, че не се доказва и съпричиняване на Г. К. Г. за настъпване на вредите за ищцата, тъй като към момента на възприемане на опасността, същият се е намирал в опсната зона на насрещното движещия се автомобил и предотвратяването на удара е било обективно невъзможно, независимо дали лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № *** се е движел със скорост 90 км./час или със 60 км./час.

Поддържа се от пълномощниците на третите лица привлечени по делото, че безспорно се установява съпричиняване от страна на ищцата по делото- В. С. А., тъй като същата макар и с поставен предпазен колан, е била без обезопасителна система по чл. 137б от ЗДвП, като освен това е била на предната, а не на задната седалка на управлявания от нейната майка автомобил. Поддържа се още от пълномощниците на третите лица по делото, че не се доказва при пълно и главно доказване и настъпването на твърдяното с ИМ тръвматично увреждане на ищцата- Илеус адхезива/травматични чревни сраствания/бридове/ с непродохимост/, както и че същата е преживяла силен стрес в резултат на настъпилото ПТП, като недоказани са и твърденията за нарушен социален живот на пострадалата и увреждане на нейната психика. Тъй като по делото не се установява представителят на ищцата да е предявил претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди пред „****“ АД, то оспорва се и предявения акцесорен иск за лихви, като се поддържа че същият е неоснователен.

Фактическите констатации, изведени въз основа на наведените твърдения на ищеца в исковата молба по делото, становищата на страните по делото, както и анализа на събраните по делото по реда на ГПК доказателства в тяхната съвкупност, мотивират съдът в ОС Благоевград, да приеме за установено от фактическа страна следното:

Установява се по безспорен и несъмнен начин от събраните по делото писмени

доказателства и от приетото заключение на експерта по СТЕ, че на 03.08.2015г., около 11.22 часа, на път ПП-1, Е-79, км. 390+ 600/посока от гр. Симитли, към гр. Кресна, в района на Кресненските ханчета/, е настъпило ПТП, с участници- лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, управляван от М.Р.П- А., движещ се в посока гр. София- гр. П. и и движещ се в насрещно платно за движение- лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, управляван от Г. К. Г.. Установено е по безспорен начин по делото, че към момента на настъпването на ПТП, ищцата В. С. А./на 7 години/ се е возела в лекия автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, на предната седалка до водача.

Във връзка с настъпилото ПТП е образувано ДП № 7852 ЗМ-428/2015г. по описа на 02 РУ „Полиция“-гр. Благоевград, съответно прокурорска преписка. Наказателното производство е било прекратено с Постановление за прекратяване на наказателното производство от 14.01.2020г., по искане на пострадалите, от които не е поддържано повдигнатото обвинение.

Въз основа на събраните по делото доказателства и най- вече въз основа на заключението на експерта по приетата СТЕ, съдът намира за безспорно установен и доказан механизма за настъпването на ПТП на 03.08.2015г. около 11.22 часа, на път ПП-1, Е-79, км. 390+ 600/посока от гр. Симитли, към гр. Кресна, в района на Кресненските ханчета/.

Сочи се в писменото заключение на експерта инж. С. по изготвената и приета САТЕ, че лекият автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, управляван от правоспособния водач М.П. А. -на 30г. от гр. П., се е движила в посока от гр. София към гр. П. със скорост 103 км/ч. При навлизане в дясна крива от пътя, с радиус 128м., водачът на лекия автомобил навлиза в насрещната лента за движение. Пътят е бил сух. Пътния участък е бил с ограничение на скоростта в двете посоки от 60 км/ч., със знак В 26. В същия момент в насрещната лента се е движил лек автомобил „Опел Корса“ с рег. № Е 2259 КР, управляван от правоспособния водач- Г. К. Г.-на 25 г. от с. Н.Д.. На предна седалка се е возил Г. Г.ев от с. Н. Д.. Скоростта на автомобила е била 90 км/ч. В момента на навлизане на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** в насрещната лента за движение, разстоянието между автомобилите е било 28 м. До мястото на удара времето е било $T = 15/25 = 0,6с$. Това е по-малко от времето за реакция на водачите, поради което настъпва неизбежен удар.

В писменото си заключение експерта по приетата САТЕ определя мястото на удара- в платното за движение на лекия автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***. По дължина на лентата за движение на $X = 18,5 + 0,75 = 19,25$ м. след линията на ориентира, в посока с. Кулата - гр. София, където 0,75м е предния надвес на лек автомобил „Опел Корса“. По ширина на платното за движение на $Y = 0,8$ до $1,3$ м, вдясно от разделителната линия на пътното платно в посоката на огледа. Ударът е челен кос между предни леви части на автомобилите, с фронт около 0,5м.

Вследствие на силата на удара, лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, е отхвърлен назад и се завърта по посока на часовата стрелка на около 90°, установявайки се с предна част сочеща р. Струма. Под действието на инерционните сили, в момента на удара, лявата част на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** е повдигната

нагоре. Автомобилът се завърта около хоризонталната си ос и пада по таван на асфалта и плъзгайки се по платното за движение се установява в положението, описано в приетия като писмено доказателство по делото огледен протокол. Автомобилите участвали в ПТП са тотално унищожени. Водачът на лек автомобил „Опел“ получава тежки телесни повреди, а пътничката В. С. А. охлузвания.

Според заключението на експерта по приетата САТЕ настъпването на ПТП е било непредотвратимо. Към момента на навлизане на лекия автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** в насрещното платно на движение на лекия автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, поради скоростта с която двата автомобила са се движели/съответно 104 км./час за първия от тях и 90 км./час за втория/, опасната зона за спиране на лекия автомобил „Фолксваген Пасат“ е била 95м., а опасната зона за спиране на лек автомобил „Опел Корса“ е била 82м. Разстоянието между двата автомобила в същия момент е било 28.11м., поради което удара е бил неизбежен, дори и при задействане на спирачната система на ППС. В писменото си заключение, експерта инж. С. е категоричен, че от момента когато лекия автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, е навлязал в насрещната лента за движение, водачът на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, който се е движел със скорост от 90 км./час, не е имал възможност да спре преди мястото на удара или да избегне същия, тъй като двамата автомобила са се срещнали на крива на завой от пътя.

Даказана е по делото и причината за настъпване на ПТП- водачът на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** се е движел със скорост 103 км./час, а критичната скорост на движение в процесния участък на пътя/крива на десен завой за водача на л.а. „Фолксваген“/ е била 128 км./час. Следователно причината за настъпване на ПТП е че водачът на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, не е успяла да контролира движението на управлявания от нея автомобил, като е навлязла в насрещното платно за движение и е последвал удар с движещия се в насрещната лента автомобил. Сочи се от експерта в приетата САТЕ, че причината е субективното поведение на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***.

Сочи се в писменото заключение на експерта по приетата САТЕ, че лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, който е произведен след 1974г., е бил оборудван с предпазни триточкови колани както на предните така и на задните седалки. Пояснява, че триточковият колан е средство за пасивна защита, предназначен за удържане на водача на автомобила и пътниците, при авария или внезапно спиране. Автомобил „Фолксваген Пасат“ е бил оборудван не само с обезопасителни колани на предни и задни седалки, но и с аербеци, които са се отворили в момента на удара, видно от приложения албум, към материалите от досъдебното производство.

Анализа на данните за лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, събраните доказателства по делото и тези събрани през време на досъдебното производство, дават основание на експерта по приетата САТЕ да даде заключение че както водачът на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, така и пътничката на седалката до

водача/ищцата В. С. А./ са били с поставен обезопасителен колан. Предпазният колан се разтяга малко при рязко издърпване, като по този начин поглъща част от кинетичната енергия на пътника. За да стигне до този извод, инж. Ж.С. сочи, че при този удар, ако пътника на предната седалка на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, не е бил с поставен обезопасителен колан, главата му би достигнала до предно панорамно стъкло. Този удар би се отпечатал като паяжина върху стъклото. Такива следи не са посочени в огледния протокол, както и няма данни да са настъпили такива увреждания за ищцата по делото въз основа на представените по делото медицински документи.

Същевременно в писменото си заключение, експерта сочи, че от последната снимка на албума не се вижда да има поставена допълнителна седалка, която би представлявала част от системата за обезопасяване на деца съгласно чл. 137 б от ЗДвП. Пояснява че съгласно разпоредбите на закона, системите за обезопасяване на деца, в зависимост от теглото на децата, за които се предназначени, се класифицират в пет групи:

- група 0 - за деца с тегло под 10 кг.;
- група 0⁺ - за деца с тегло под 13 кг.;
- група I- за деца с тегло между 9 и 18 кг.;
- група II- за деца с тегло между 15 и 25 кг.
- група III - за деца с тегло между 22 и 36 кг.

От инструкциите за ползване на системите за обезопасяване *при последните две групи*, тялото на детето може да се придържа само с колана на самия автомобил, към детското столче. Тялото на детето следва да се придържа с петточков колан.

Съдът намира въз основа на събраните доказателства и най- вече въз основа на приетата САТЕ, неоспорена от страните по делото, за доказано по безспорен и несъмнен начин по делото, както механизма за настъпването на ПТП, така и причините за неговото настъпване, като в тази насока съдът приема приетото заключение на експерта инж. Ж. С., по изготвената и приета по делото СТЕ, като достоверно, пълно и безпристрастно, като го възприема изцяло тъй като изводите на експерта кореспондират на събраните по делото писмени и гласни доказателства и на обстоятелствата установени през време на досъдебното производство при проведеното наказателно разследване.

Пред съдебния състав на съда, разглеждащ делото е разпитана като свидетел- майката на ищцата, която е била водач на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № *** и участник в настъпилото ПТП. Свидетелката М.Р.П- А., е дала съгласие да свидетелствува, като същата е водачът по чиято вина е настъпило процесното ПТП. Тя сочи в показанията си пред съда, че в деня на настъпване на ПТП тя и дъщеря и В. С. А. пътували към гр. П., като детето било на 7 години и пътувало на дясната седалка до водача на автомобила.

Свидетелката сочи в показанията си, че детето било с поставен предпазен колан на седалка за деца, като поради съображения за по- голяма сигурност и тъй като тя пътувала сама с детето, предпочела В. С. А. да седи на предната седалка до нея в колата, а не на задната

седалка на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***.

Свидетелката М.Р.П- А. признава, че на десен завой в посока към гр. П., малко преди Кресненските ханчета, поради центробежната сила и скоростта на автомобила, не успяла да удържи същия и той навлязал в насрещната лента за движение, от което последвал удар с насрещно движещ се автомобил м. „Опел корса“. Удара бил челен и малко страничен, като след него автомобила в който се возела свидетелката с дъщеря и, се озовал обърнат на тавана, като се влачел продължително време по платното за движение.

В показанията си М.Р.П- А. сочи, че след като се осъзнали, тя и дъщеря и били с главата надолу, като само предпазния колан задържал В. С. А. да не падне върху главата си, но двете осъзнали че са живи. От удара били отверени и аербеците на леките автомобили. На помощ на пострадалите се притекли хора от преминаващи автомобили, които откопчали коланите и извадили М.Р.П- А. и В. С. А. от обърнатия се върху покрива лек автомобил. И двете били в съзнание и без съществени наранявания- само драскотини и охлузвания.

С линейка пострадалите били откарани в болницата в гр. Сандански, където им била указана първа медицинска помощ. Свидетелката Парапунова- А. сочи в показанията си, че и двете били в шок, а дъщеря и била изключително притеснена и изплашена, като постоянно питала за нейното състояние и ако малко ги отделяли в отделни помещения, настоявала да бъде преместена при майка си. След това по настояване на свекървата на свидетелката, двете били превозени с линейка в „МБАЛ- Рокфелер“- гр. П., където им били направени обстойни изследвания, тъй като имало съмнения че В. С. А. може да е със спукан далак. В последствие се установило че и двете пътнички са без сериозни физически наранявания. В болницата в гр. П., на детето е поставена диагноза- Илеус адхезива/травматични чревни сращения/бридове/ с непроходимост/. След тридневен престой в болница за да са под лекарско наблюдение, М.Р.П- А. и дъщеря и В. С. А. са изписани за домашно лечение.

При разпита си майката на ищцата сочи, че след като се прибрали в къщи, дъщеря и около седмица имала проблеми с изхождането, каквито проблеми преди катастрофата детето нямало. Изпитвала болки в коремната област, вероятно от притискането на предпазния колан. Свидетелката сочи, че към момента на разпита и физическите травми и болките на детето са изцяло отшумели.

В показанията си свидетелката М.Р.П- А. сочи още, че след катастрофата детето изпитало силен стрес- искала непрекъснато да е с майка си или с баща си и да не остава сама, спяла през нощта на светната лампа и около година след ПТП се страхувала да пътува с автомобил, още повече когато майка и шофира. Предпочитала ако се качва в автомобил, същият да бъде управляван от нейния баща.

По искане на ищцовата страна, съдът е допуснал и изслушал съдебно медицинска експертиза, като изцяло възприема експертното заключение като пълно, компетентно и безпристрастно изготвено. Същото не е оспорено от страните по делото.

От експертното заключение на д-р А. по приетата СМЕ, потвърждава се че ищцата В. С. А., след настъпилото ПТП е хоспитализирана за лечение в „МБАЛ- Рокфелер“- гр. П. за периода

от 03.08.2015г. до 06.08.2015г., където и е поставена диагноза Илеус адхезива/травматични чревни сращения/бридове/ с непроходимост/. Изпитвала е болки в корема и е повръщала еднократно. Корема на детето е било в състояние- с меки, еластични стени, позволяващ дълбока палпация. Няма данни за перитонеално дразнение.

От експертното заключение по приетата СМЕ се установява, както и от данните в делото и приложената медицинската документация на името на В. С. А. от гр. П. се установява, че на 03.08.15г. се е возила като пътник на предна дясна седалка на лек автомобил. По данни на майката, която е била и водач на лекия автомобил, В. С. А. е била с поставен предпазен колан. Автомобила, в който се е возила се удря в насрещно, движещ лек автомобил и се преобръща по таван. Непосредствено след катастрофата В. А. е била в съзнание и по свидетелски показания с повърхности драскотини и охлузвания, без силно кръвотечение.

Приета е била първоначално в болницата в гр. Сандански, откъдето след около един час, около 14,50 часа, по настояване на роднина, лекар в болницата в гр. П. е преведена в Хирургично отделение на болница в гр. П.. Имала е оплаквания от болка в корема и в тази връзка съмнение за получена коремна травма, включително и за спукване на далака. Същият ден са били извършени прегледи, лабораторни изследвания, образни изследвания- рентгенографии, ултразвуково изследване на коремни органи, при които обективно не са били установени видими травматични увреждания. Проведено е било медик.тозно лечение с вливане на една банка обемозаместващ разтвор и инжекционно ампули спазмолитик.

Експерта д-р А. сочи в заключението си, че обективно установените травматични увреждания при В. Ангелова, отговарят на контузия на меки тъкани на коремната стена. Контузията на меките тъкани на коремната стена са ѝ причинили *временно разстройство на здравето, опасно за живота.*

Контузията на меките тъкани на коремната стена, добре отговаря да е получена от въздействието на инерционните сили и силно притискане на тялото в областта на корема от текстилната лента на поставен предпазен колан. При ПТП е удар между два автомобила, същите рязко намаляват скоростта си, а телата на пътниците, в следствие на действието на инерционните сили запазват скоростта и посоката на движение. При преобръщане на автомобила по таван, телата на пътниците остават да висят върху предпазния колан с почти цялата или дори цялата си тежест. Поставения предпазен колан задържа телата фиксирани към седалката, което предпазва от по-тежки травми, но същевременно телата се притискат върху колана. В следствие на това действие на предпазния колан и в зависимост и от други фактори - скорост и пр. - е възможно въпреки предпазното действие да се получат по-малки по тежест телесни увреждания, както е в конкретния случай - контузия, натъртване на меки тъкани.

Експерта по приетата СМЕ сочи в писменото си заключение, че липсата на видими травматични увреждания, както и на по-тежки увреждания на вътрешни органи и кости на скелета могат да бъдат обяснени именно е предпазното действие на поставен предпазен колан - задържането и фиксирането на тялото към седалката на автомобила, което я е предпазило от удар върху борд-таблото, други части вътре в купето на лек автомобил,

гръбначно-мозъчна травма от преобръщане на автомобила.

Така експерта дава заключението си, че в резултат на претърпяното ПТП на 03.08.2015г., ищцата В. С. А. е получила контузия, натъртване на меки тъкани, предимно в областта на корема. В последствие около една седмица е имала проблеми с обичайното изхождане, усилена перисталтика, подуване на корема.

Проведено е било симптоматично лечение със спазмолитици. *Няма обективни данни за илеус - запушване на червата, както и за сраствания на чревни бримки -- адхезии.*

Експерта сочи на наличието на причинно следствена връзка между настъпилото ПТП и уврежданията на ищцата, като дава заключение, че натъртвания, контузии на меки тъкани на корема, гръдния кош е възможно да се получат при описания механизъм на ПТП, *но само при поставен предпазен колан.*

Д-р А. сочи, че вследствие на натъртване на меки тъкани, както и за не тежки контузии и притискане на кухинни коремни органи е възможно В. А. да е имала нарушена перисталтика, болка при стягане на коремната мускулатура - коремна преса при изхождане в продължение на *няколко дни до около 2 седмици*. Болката в следствие на контузия на меки тъкани, вкл. и на места с по- дълбоки меки тъкани, каквито има в коремната област *са с не особено голям интензитет*. Непосредствено след получаване на травмата, болката е била спонтанна, а в следващите дни се появява предимно при физически усилия във връзка с движения и дейности свързани с бита.

Сочи се още в експертното заключение, че при установения механизъм на ПТП и обективно установените травматични увреждания - липса на видими травматични увреждания, спонтанна болка и болка при опипване на корема, нарушена перисталтика за няколко дни - може със сигурност да се посочи, че в момента на претърпяното ПТП на 03.08.2015г. от В. А., като пътник на предна дясна седалка в лек автомобил, същата е била с поставен предпазен колан.

Не е спорно между страните по делото, а установява се и от събраните по делото писмени доказателства, че към момента на настъпването на ПТП на 03.08.2015г., участващият лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, управляван от водача М.Р.П- А., е имал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност" с ответното дружество „****“ АД, въз основа на застрахователна полица № 15114002811864, валидна от 23.11.2014г. до 23.11.2015г., сключена с ЗАД „Виктория“ АД/което дружество се е вляло по- късно в „****“ АД/

Установява се от приетия като писмено доказателство Констативен протокол за ПТП с пострадали лица с № 21-00-16051/18.08.2015г. по описа на КАТ- ПП при ОД на МВР Благоевград, който не е оспорен от страните в тази му част, че към момента на настъпване на ПТП на 03.08.2015г., участващият автомобил- лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, управляван от Г. К. Г., има валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ със ЗД „****“ АД, въз основа на застрахователна полица № 02114002092233, покриваща периода от 13.08.2014г. до 13.08.2015г.

При така установената въз основа на събраните доказателства фактическа обстановка, съдът въз основа на обстоен анализ на доказателствената съвкупност, при преценка на становищата на представителите на страните и по вътрешно убеждения, съобразно разпоредбата на чл. 12 от ГПК, излага следните правни доводи:

По допустимостта на предявения иск:

Въз основа на фактическите твърдения изведени в обстоятелствената част на исковата молба и заявления от ищцовата страна петитум на същата, следва да се приеме че е предявен за разглеждане пред съда осъдителен иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, с правно основание чл. 226 от КЗ/отм./, във връзка с § 22 от ПЗР на КЗ и чл. 86 от ЗЗД, при действието на който се твърди че е бил сключен застрахователния договор по задължителната застраховка "ГО" и е настъпило твърдяното застрахователно събитие, във връзка с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД.

Съгласно § 22 ПЗР на КЗ за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на този кодекс, се прилага част четвърта от отменения Кодекс за застраховането (отм. ДВ бр. 102 от 29.12.2015г.), освен ако страните договорят друго след влизането в сила на този кодекс. В случая се твърди, че застрахователния договор по задължителната застраховка "гражданска отговорност" за лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, е бил сключен към датата на ПТП- 03.08.2015г., въз основа на застрахователна полица № 15114002811864, валидна от 23.11.2014г. до 23.11.2015г., сключена с ЗАД „Виктория“ АД, поради което, съобразно приетото с § 22 ПЗР на КЗ, следва да се прилага част четвърта от Кодекс на застраховането (отм. ДВ бр. 102 от 29.12.2015г.)

Възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, е депозирано пред съда в преклузивния срок съобразно разпоредбата на чл. 133 от ГПК- с отговора на исковата молба, поради което същото е допустимо и съставлява възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалата *В. С. А.*, поради това че към момента на ПТП е пътувала *без поставен задължителен обезопасителен колан, с който процесното МПС е фабрично оборудвано, респективно без поставена система за обезопасяване на деца по смисъла на чл. 137б и следващите от Закона за движение по пътищата.*

Прието е за разглеждане по настоящото дело и своевременно направено от ответната страна в срока по чл. 133 от ГПК и с отговора на ИМ- възражение за погасяване на иска за главница за претендираното обезщетение за неимуществени вреди поради изтекла погасителна давност на осн. чл. 197 от КЗ/отм./, както и възражение за погасяване на иска за лихви за забава поради изтичане на погасителна давност, на осн. чл. 111 от ЗЗД.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ПРЕДЯВЕНИЯ ИСК:

Застрахователното събитие/ПТП/, във връзка с което от ищцата чрез нейния законен представител се претендира заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, е настъпило на 03.08.2015г., при действието на отменения КЗ, поради което предявения иск е с правно основание чл. 226 ал. 1 от КЗ/отм./, във вр. с § 22 от КЗ. В цитирания параграф 22

от ПЗР на КЗ изрично е предвидено, че за застрахователните договори, сключени преди влизането в сила на новия КЗ/01.01.2016г./, се прилага Глава четвърта от отменения КЗ, освен ако страните договорят друго, след влизане в сила на този КЗ. Следователно към настоящия казус е приложима Глава четвърта от отменения КЗ.

В отменения Кодекс за застраховането /2005г./ не се съдържа разпоредба задължаваща пострадалия да предяви своите претенции за обезщетение пред застрахователя и това да е поставено като процесуална предпоставка за предявяването на иск по съдебен ред. Такова условие е въведено с чл. 498 ал. 3 КЗ /в сила от 01.01.2016г. /, която разпоредба няма обратно действие и съобразно § 22 от ПЗР на КЗ. Разпоредбите на новия КЗ, са приложими за сключените договори "Гражданска отговорност" след влизането му в сила. След като в Глава четвърта от отменения КЗ няма разпоредба, аналогична на тази на чл. 498 ал. 3 от новия КЗ, то за застрахователните договори, сключени при действието на отменения КЗ, за ищеца не съществува задължение да заяви претенцията си за обезщетение пред застрахователя като специална предпоставка за допустимостта на последващ иск срещу застрахователя пред съда.

Възражението на ответника по настоящото дело е неоснователно и поради други съображения от процесуално правна страна- макар процесуалните норми да имат по принцип незабавно действие, както изтъква ответникът с отговора на ИМ, не следва да се пропуска че този принцип действа тогава, когато законът не предвижда друго, а в конкретния случай друго е предвидено от § 22 от ПЗР на КЗ, който постановява, че за застрахователните договори, сключени преди влизане в сила на новия КЗ, се прилага част четвърта от отменения КЗ. Именно в цитираната четвърта глава от отменения КЗ е предвиден прекия иск по чл. 226 ал. 1 от КЗ/отм./ на увреденото лице срещу застрахователя, без отмененият КЗ да поставя каквито и да е изисквания относно пораждането и надлежното упражняване на този иск, поради което, макар в случая действително да няма данни за отправена към ответника от ищцата застрахователна претенция към датата на исковата молба, това не прави предявените иски недопустими, каквито възражения са наведени от ответната страна, а същите са допустими и следва да се разгледат по същество.

Съдът въз основа на служебно извършената проверка по реда на чл. 130 от ГПК за допустимостта на предявените иски, счита същите за процесуално допустими. Съдът намира че страните по делото са надлежно конституирани, като не е налице нередовност във връзка с активната и пасивната легитимация по иска.

По основателността на предявения иск с правно основание чл. 226 ал.1 от КЗ/отм./:

Съдът намира за установени при пълно и главно доказване, въз основа на събраните по делото доказателства и най-вече въз основа на заключението на експерта по приетата САТЕ, причините за настъпване на ПТП на 03.08.2015г., както и механизма за неговото осъществяване. Причината за настъпването на ПТП се дължи на противоправното и виновно поведение, на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- М.Р.П-А., която в нарушение на разпоредбата на чл. 21 ал. 1 от ЗДВП, се е движела по път извън населено място със скорост, която значително е надвишавала разрешената скорост за МПС в

този пътен участък, която е била ограничена със знак В 26 до 60 км./час. Освен това М.Р.П- А. е управлявала лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, със скорост която не е била съобразена с приближаващия завой и с другите особености на пътя в този му участък- нарушение на чл. 20 ал. 2 от ЗДвП. Поради тази причина, водачът М.Р.П- А., е загубила контрол върху управлението на МПС, като същото е навлязло в платното за насрещно движение и това е станало причина и за неизбежното настъпване на процесното ПТП, чрез удар в друго движещо се насрещно МПС- лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, управляван от правоспособния водач Г. К. Г..

Водачите на МПС съобразно императивната разпоредба на чл. 20 ал.2 от ЗДвП, са длъжни при избиране на скоростта на движение на управляваното от тях МПС, да се съобразят с конкретните особености на пътя, с релефа на местността, с възможността за видимост, както и с характера и интензитета на движението в съответния пътен участък, като изберат такава скорост, която да им позволява в случай на възникване на опасност да спрат или да избегнат удара с друго МПС. Съгласно цитирания законов текст, водачите на МПС са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Установява се от събраните по делото доказателства, както и от заключението на експерта по приетата СТЕ, че М.Р.П- А. се е движел със скорост несъобразена с пътните условия, както и надвишаваща разрешената скорост за този участък от пътя, като е загубила контрола върху управлението на автомобила и е навлязла в насрещното платно за движение. Към момента на навлизането на автомобила в насрещната лента за движение, двава автомобила вече са се намирали в „опасната зона“ за спиране, като с оглед на скоростта и посоката им на движение, е било вече обективно невъзможно да се избегне удара между двете МПС, дори и ако двамата водачи бяха задействали спирачните системи на автомобилите.

С оглед изложеното, съдът намира, че поведението на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***- М.Р.П- А., е в противоречие с предписаното в цитираните норми на ЗДвП поведение и същото е противоправно, съгласно изискванията на чл. 45 от ЗЗД. В процеса не е оборна презумпцията за виновност по чл. 45 от ЗЗД. Ето защо съдът намира, че са налице всички елементи от фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД, ангажиращи имуществената деликтна отговорност на водача на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, по отношение на причинените на ищеца вреди от процесното пътно – транспортно произшествие.

Съдът не намира за установено по делото, при условията на пълно и главно доказване, че е налице независимо съизвършителство на деянието от страна на водача на лек автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***- Г. К. Г.. Макар да се установява че същият е управлявал МПС в нарушение на разпоредбата на чл. 21 ал.1 от ЗДвП, тъй като е шофирал със скорост над разрешената за този участък от пътя/90 км./час/, въз основа на приетата от съда СТЕ не се доказва същият да е имал вина за настъпването на процесното ПТП, тъй като не се установи това негово противоправно поведение да се намира в причинно следствена връзка с настъпването на удара между двете МПС. Към момента на навлизането

на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, в насрещната лента за движение, установява се от заключението на експерта по приетата САТЕ, че двата автомобила са се намирали в „опасната зона“ за спиране и настъпването на удара между тях е било непредотвратимо. Не се установи и доказва по настоящото дело, въз основа на събраните доказателства, че ПТП би било предотвратимо, ако водачът на лекия автомобил м. „Опел“, модел „Корса“, с рег. № ***, се е движел с разрешената за този участък от пътя скорост от 60 км./час.

Поради изложените съображения от правна страна, съдът намира за недоказано по безспорен и несъмнен начин и възражението за съпричиняване на вредите, настъпили за ищцата В. С. А., от противоправното и виновно поведение на водача Г. К. Г., доколкото не се установи същите да са в причинно следствена връзка с настъпването на ПТП.

Съдът намира за безспорно установено и доказано по делото въз основа на събраните доказателства- медицински документи и констатациите на приетите и неоспорени от страните заключение на експертите по изготвените САТЕ и СМЕ, че в резултата на ПТП, на ищцата- В. С. А., която е седял на дясната предна седалка до шофьора, са били причинени травматични увреждания- контузия и натъртване на меките тъкани на коремната стена. Съдът намира за недоказано по делото при пълно и главно доказване, настъпването в резултата на процесното ПТП на твърдяното с ИМ травматично увреждане- Илеус адхезива/травматични чревни сраствания/бридове/ с непроходимост/. Тази диагноза поставена на пострадалата при постъпването и в „МБАЛ- Рокфелер“- гр. П., не се потвърждава от по- късно направените и изследвания, като не се установяват и страничните явления от едно такова увреждане- перитонит и други усложнения в коремната област. Съдът намира че увреждането на пострадалата- контузия на меките тъкани на коремната стена, са в причинно – следствена връзка с настъпилото на 03.08.2015г. ПТП. От заключението на експерта по приетата СМЕ, по категоричен начин се установява механизма на настъпването на увреждането- от въздействието на инерционните сили и силното притискане на тялото в областта на корема от текстилната лента на предпазния колан, т.е. от въздействието на поставения обезопасителен колан. Това дава основание на експерта категорично да заключи че получените от ищеца травматични увреждания добре отговарят да са получени по безспорно установения механизъм на настъпването на ПТП- именно поради предпазното действие на обезопасителния колан.

С имуществената застраховка "Гражданска отговорност" се дава застрахователна закрила на застрахования срещу риска да възникне в негова тежест отговорност за непозволено увреждане към друго лице, а предназначението ѝ е да репарира, в рамките на застрахователната сума, реално възникналите за третото увредено лице вреди, за които съществува основание да бъде ангажирана гражданската отговорност на застрахования деликвент. По тази причина непозволеното увреждане е елемент от фактическия състав на застрахователното събитие и последното ще е налице само дотолкова, доколкото е осъществен деликт, като съгласно ППВС № 7/77г. от 04.10.78г. отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" е функционална, тъй като е

обусловена от отговорността на самия застрахован. Предвид гореизложеното, и доколкото по делото се установи по безспорен начин наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност", покриващо застрахователния риск към момента на настъпването на ПТП, съдът намира, че ответното дружество следва да отговаря по предявените иски за ниумещствени вреди, настъпили за пострадалата в резултат на виновното и противоправно поведение на водача, управлявал лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, който е бил застрахован в ЗАД „Виктория“ АД/което дружество се е вляло по-късно в „***“ АД/ към момента на настъпване на ПТП.

В тежест на ищеца по делото е да докаже неимуществените вреди, свързани с претърпените болки и страдания от травматичните увреждания във връзка с ПТП, във връзка с претърпените от него безпокойство, стрес и др. неблагоприятни емоционални преживявания в периода на възстановяване. Неимуществените вреди са последиците от засягането на блага, които са предмет на субективни права, в това число и права върху телесния и духовния интегритет. Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението следва да бъде определено съобразно принципа на справедливостта, като при липса на друга възможност за репарирание на вредите, същото е парично.

Съгласно т. 11 на ППВС № 4/1968г., което не е изгубило значение и е задължително за съдилищата, както и съгласно константната практика на ВКС, обективизирана в постановените по реда на чл. 290 ГПК рег. по т.д. № 566/2010г., II ТО, решение № 59/29.04.2011г. по т.д. № 635/2010г., II ТО; решение № 25/17.03.2010г. по т.д. № 211/2009г., II ТО, решение № 111/01.07.2011г. по т.д. № 676/2010г., II ТО, решение № 16/06.03.2012г. по т.д. № 461/2011г., II ТО, решение № 129/29.11.2012г. по т.д. № 346/2011г., II ТО и др., понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства. При телесни увреждания това могат да бъдат обемът, характерът и тежестта на уврежданията, интензитетът и продължителността на търпените болки и страдания, физическите и психологически последици за увредения, преценени в тяхната съвкупност, допълнително влошаване на здравето, осакатявания и пр. Неимуществените вреди включват всички онези телесни и психически увреждания на пострадалото лице и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни физически и емоционални изживявания на лицето и създаващи физически и социален дискомфорт за определен период от време.

В постановени по реда на чл. 290 и сл. ГПК редица решения на ВКС: № 749/05.12.2008г., по т.д. № 387/2008г. на II т. о.; № 124 от 11.11.2010г., по т. д. № 708/2009г. на II т. о.; № 59/29.04.2011г., по т. д. № 635/2010г. на II т. о.; № 66 от 03.07.2012г., по т. д. № 619/2011г. се излага становището, че понятието "неимуществени вреди" включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни битови неудобства и емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние, както и че критерият за

справедливост, поради паричния израз на обезщетението, е всякога детерминиран от съществуващата в страната икономическа конюнктура и от общественото му възприемане на даден етап от развитие на самото общество в конкретната държава".

В случая, решаващия състав на съда при определяне обезщетението за претърпените от ищца неимуществени вреди във връзка с нормата на чл. 52 ЗЗД отчете преди всичко вида и характера на полученото травматично увреждане на пострадалата В. С. А.. Касае се за контузия и натъртване на меките тъкани на коремната стена, което по своите медикобиологични характеристики съставляват увреждане на здравето без опасност за живота. Останалите наранявания на ищцата са драскотини и охлузвания без кръвотечение и без други сериозни травматични увреждания. Проведено е било симптоматично лечение със спазмолитици. На се доказва по делото настъпване на твърдяното с ИМ травматично увреждане- Илеус адхезива/травматични чревни сраствания/бридове/ с непроходимост/. При преценката на размера на дължимото обезщетение, съдът съобрази и периода, през който съобразно заключението на съдебно-медицинската експертиза, ищцата В. С. А. е търпяла физически болки и страдания, както и интензитета на същите. Съдът прие за установено въз основа на заключението на експерта по приетата СМЕ, че в резултат на контузията на корема, около една седмица пострадалата е имала проблеми с обичайното изхождане, усилена перисталтика, подуване на корема. Експерта изрази становище, че В. С. А. е възможно да е имала нарушена перисталтика, болка при стягане на коремната мускулатура - коремна преса при изхождане в продължение на *няколко дни до около 2 седмици*. Болката в следствие на контузия на меки тъкани, вкл. и на места с по- дълбоки меки тъкани, каквито има в коремната област *са с не особено голям интензитет*. Непосредствено след получаване на травмата, болката е била спонтанна, а в следващите дни се появява предимно при физически усилия във връзка с движения и дейности свързани с бита.

Съдът съобрази че не се доказва от събраните доказателства, пострадалата де не е можела да се грижи за себе, като след изписването и също така да не е можела да се обслужва сама. Така ищцата като дете се е нуждаела от грижите на нейните родители, но не е бил лишена от възможността да води пълноценен живот, да се придвижва свободно, да излиза извън дома си и да общува с близките и съучениците си, без значително затруднение. Съдът намира за доказано по делото че ищцата е изпитвала след настъпилото ПТП и други негативни емоционални изживявания- пострадалата е преживяла значителен стрес след катастрофата, като е станала нервна и депресирана. Свидетелката Парапунова-А. сочи в показанията си за безпокойство, постоянна тревожност и страх през нощта, което допълнително е влошило качеството на живота на В. С. А.. Дълго време ищцата се е страхувала да пътува с автомобил, особено когато е бил управляван от майка и.

Съдът поради отказа на ищцовата страна за назначаване на съдебно психологична експертиза, счита за недоказано по делото и наличието на "посттравматично стресово разстройство" у пострадалата В. С. А., в периода след настъпилото ПТП.

При определяне размера на обезщетението съдът съобрази и наличието на благоприятни за пострадалата обстоятелства- че няма данни за съпатстващи усложнения при провеждането

на лечението на контузията на корема, както и че според заключението на д-р А., към момента на разглеждането на делото, е настъпило пълно възстановяване на ищцата.

С оглед установеното, вземайки предвид броя, вида и характера на увреждането, проведеното лечение, продължителността и интензитета на претърпените болки и страдания, изживените от ищцата болки и страдания, физическия и емоционални и дискомфорт, негативните психични изживявания по повод ПТП, възрастта на ищцата към момента на увреждането и социално-икономическите условия към лятото на 2015г., съдът намира, че необходимо и достатъчно за компенсирането на неимуществените вреди на ищцата е обезщетение в размер на 3 000.00лв. За разликата над посочената сума до предявения размер от 26 000.00лв. с ИМ, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Застрахователят може в производството по делото, по предявен срещу него иск за заплащане на застрахователно обезщетение, да наведе всички свои правопогасяващи или правоизключващи възражения, подкрепящи отказа му да изплати същото изцяло или отчасти, като съобразно общата норма на чл. 154 от ГПК, върху него тежи задължението за пълно и главно доказване на обстоятелствата във връзка с направените възражения. По настоящото дело съевременно и с отговора на исковата молба, от страна на дружеството ответник е наведено възражение за съпричиняване на деянието от страна на пострадалата/поради непоставяне на обезопасителен колан, към момента на настъпване на ПТП/, като се иска от съда намаляване на размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди на това основание.

Съгласно чл. 51 ал. 2 ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Приносът може да се изрази в действие или бездействие, като вредните последици трябва да са в причинна връзка и с деянието на увредения, без необходимостта то да е виновно. Винаги когато пострадалият създава реална възможност за настъпване на вредата, той я съпричинява. Изводът за наличие на съпричиняване не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с който обективно е способствал за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване /ППВС № 17/1963 г.; Решение № 106/15.10.2012 г. по т. д. № 618/2011 г. на ВКС, I т. о., Решение № 350/17.10.2011 г. по гр. д. № 1382/2010 г. ВКС, IV т. о.; Решение № 205/30.05.2015 г. по т. д. № 2976/2013 г. ВКС, II т. о. и др. /.

В Тълкувателно решение № 88 от 12.09.1962г., ОСГК на ВС се приема, че за прилагането на чл. 51 ал. 2 от ЗЗД не е необходимо увреденият да е допринесъл виновно за настъпването на вредите, а е достатъчно наличието на причинна връзка между неговото действие или бездействие и вредоносния резултат. В постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решение № 165/26.10.2010 г. по т. д. № 93/2010 г. на ВКС, II т. о. и решение № 44/26.03.2013 г. по т. д. № 1139/2011 г. на ВКС, II ТО също е прието, че вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и

бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди. Поради изложеното съпричиняването е обективно възможно и когато пострадалата е малолетно дете. В настоящия случай отговорността за осигуряване на мерките за безопасно пътуване е била на нейната майка, която е било и водач на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***.

Съгласно чл. 137в ал. 1 – ал. 3 ЗДвП, пътниците в моторни превозни средства от категории М1, N1, N2 и N3, когато са в движение, използват системи за обезопасяване, с които моторните превозни средства са оборудвани (ал. 1). За деца с ръст под 150 сантиметра, които пътуват в моторни превозни средства от категориите М1, N1, N2 и N3, оборудвани със системи за обезопасяване, се използват системи за обезопасяване на деца от пълния или непълния клас съгласно чл. 137б, ал. 2, съобразен с теглото на детето, в съответствие със: 1. класификацията по чл. 137б ал. 1 - за системите за обезопасяване на деца, одобрени в съответствие с чл. 137г, ал. 1, т. 1; 2. данни от производителя за височината и максималното тегло на детето, за което е предназначена системата за обезопасяване на деца, одобрена в съответствие с чл. 137г, ал. 1, т. 2. (ал. 2). В моторните превозни средства от категории М1, N1, N2 и N3, които не са оборудвани със системи за обезопасяване, не се допуска превозването на деца под тригодишна възраст, а децата на възраст три и повече години и с ръст под 150 сантиметра заемат седалка, която не е предна (ал. 3).

В настоящия случай, към датата на настъпване на процесното ПТП, пострадалата В. С. А. е била на 7 години, а лекият автомобил, в който е пътувала е от категория М1 според класификацията в чл. 149 ал. 1 т. 2, б. "а" ЗДвП. Съдът приема за установено по делото че ищцата е била с поставен обезопасителен колан, но без да се е намирала в система за обезопасяване на деца /детско столче/, като е била на предната седалка до шофьора, вместо на задната седалка на автомобила. И двата класа системи за обезопасяване на деца включват устройства, които да обхващат (и задържат) тялото на детето (чл. 137б, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП), поради което и в настоящия случай, въпросът за теглото на ищцата към датата на ПТП не е определящ за извода за наличието на съпричиняване или не.

В постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 44/23.06.2020г. по т. д. № 1879/2019г. по описа н ВКС, І ТО е прието, че преценката върху кого тежи задължението за обезопасяване на пътуващо в МПС малолетно дете следва да се разреши при прилагане на разпоредбите на специалния закон – Закона за движение по пътищата. Водачът, превозвайки малолетно дете в автомобил, който не е оборудван със система за обезопасяване, съответна на възрастта и теглото, респ. ръста на детето, нарушава установена в закона забрана. Спазването на изискването за оборудване на автомобила със система за обезопасяване с оглед превозване на дете включва и задължение на водача при пътуване да осигури ползването на тази система - да монтира или да следи за правилната експлоатация на системата според специфичните изисквания на видовете системи; да постави или да се

убеди, че детето е поставено правилно в системата ("детското столче"), включително дали предпазните колани са закопчани. Забраната е пряк израз на вменената на водача завишена грижа, която той трябва да полага при управление на МПС, когато в превозното средство пътува дете под определената в закона възраст, която превалира над общото задължение на всеки родител да упражнява надзор над малолетното си дете. В цитираното решение, ВКС е приел, че пътуването на пострадалия в лекия автомобил без закопчан предпазен колан на детско столче, е резултат на противоправното поведение на водача и би имало значение за причинените в резултат на бездействието вреди.

В настоящия казус възражението за съпричиняване е основано на твърдението на ответника застраховател, че ищеца В. С. А. е била без поставен обезопасителен колан в нарушение на чл. 137б ал. 1 ЗДв.П и по този начин е допринесла за настъпване на неблагоприятните за нея последици от настъпилото ПТП. Съдът намира че въз основа на събраните по делото гласни доказателства и заключението на експертите по приетите и неоспорени от страните САТЕ и СМЕ, ответникът успя успешно да установи в процеса, при условията на главно и пълно доказване, че към момента на настъпване на ПТП, пострадалата В. С. А. макар да е била с поставен обезопасителен колан, не е била поставена в оборудвано за целта столче и е сядала на предната, вместо на задната седалка на автомобила. Макар да се установява от заключението на експерта че поставения обезопасителен колан безспорно е предпазил детето от по-сериозни наранявания и травматични увреждания, то съдът счита че липсата на специално оборудвано столче, съобразно изискванията на чл. 137б и сл. от ЗДвП, се намират в причинно следствена връзка с настъпилото увреждане на ищцата- контузия на меките тъкани на коремната стена. В тази насока съдът съобрази, че при поставен обезопасителен колан, същият е триточков, а при оборудвана съобразно изискванията на закона за движение по пътищата предпазен колан към детско столче, тялото на детето са поддържа от петточков колан. Колкото повече са точките на които е захванат колана, толкова по-голяма е и площта на контактната повърхност между колана и тялото на пътника, толкова по-силно е фиксирано тялото към седалката, поради което повече се минимализират неблагоприятните въздействия при настъпване на ПТП. Поради това съдът намира за доказано по делото по безспорен и несъмнен начин въз основа на заключението на вещите лица по извършените експертизи –СТЕ и СМЕ, че предпазният колан в конкретния случай с оглед механизма на ПТП, макар да е имал значение за предотвратяване на травмите и нараняванията на ищцата, не е предпазил същата в достатъчна степен, такава каквато би била защитата при напълно обезопасена система от колан и детски стол, съгласно изискванията на чл. 137б и сл. от ЗДвП. Съпричиняването на пострадалата В. С. А. е доказано, поради което следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 51 ал. 2 ЗЗД, като по преценка на съда обезщетението за неимуществени вреди на това основание следва да бъде намалено на половина, като предявения иск по чл. 226 ал.1 от КЗ/отм./ следва да бъде уважен за сумата от 1 500лв., а в останалата му част да бъде отхвърлен като неоснователен.

По акцесорния иск за лихви:

По въпроса относно давностния срок за претенцията за лихва за забава върху присъдено

обезщетение за вреди при предявен иск срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на делинквента е налице съдебна практика на ВКС, обективирана в постановени по реда на чл. 290 ГПК: Решение № 72/30.04.2009 г. по т. д. № 475/2008 г. на ВКС, I т. о., Решение № 96/18.07.2011 г. по т. д. № 610/2010 г. на ВКС, I т. о., Решение № 95/26.06.2014 г. по т. д. № 3060/2013 г. на ВКС, I т. о., Решение № 73/30.05.2019 г. по т. д. № 1608/2018 г. на ВКС, II т. о. В същите е застъпено становище, че както дължимото паричното задължение за обезщетяване на настъпилите от застрахователното събитие вреди, така и обезщетението за неговото неизпълнение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД имат обезщетителен характер, но законът регламентира различен срок за погасяването им. Приложимият съобразно датата на настъпване на произшествието закон-отменените разпоредби на глава 27 на ТЗ/отм./ съдържат специална регламентация на давностните срокове /чл. 392-отм. ТЗ, респ. чл. 197 - отм. КЗ/, в които се погасяват правата по застраховката "гражданска отговорност", но не въвеждат специални срокове, с изтичането на които се погасява вземането за лихви при забава в плащането на застрахователното обезщетение. Поради функционалната обусловеност на прякото право на третото увредено лице към застрахователя от правото на деликтно обезщетение и еднаквият им обем, задължението по застраховката "гражданска отговорност" и застрахователното покритие по нея, включват и обезщетяването на вредите от забавеното изпълнение на задължението за застрахователно плащане /лихвите за забава/, които би дължал застрахованият делинквент, при начален момент и срок на погасителна давност, приложими за вземането по деликтното правоотношение. Това обуславя приложението на общите правила на ЗЗД относно срока за погасяване на обезщетението за забава - в случая разпоредбата на чл. 111, б. "в", предл. второ ЗЗД. Константната практика на ВКС е, че вземането за лихви при упражнено право на трети лица срещу застрахователя на гражданската отговорност на делинквента се погасява с кратката тригодишна давност по чл. 111, б. "в" ЗЗД, считано от деня на настъпилото увреждане, от когато е изискуемо вземането за обезщетение от непозволено увреждане. /Решение № 60140 от 9.02.2022г. на ВКС по т.д. № 875/2020г., I т. о., ТК/.

Съгласно чл. 84 ал. 3 от ЗЗД деликвентът изпада в забава от момента на причиняване на непозволеното увреждане. Субективното право на увреждения по чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.) се подчинява изцяло на правната регламентация на материята за непозволено увреждане, като негова функция, следователно ищцата има право на обезщетение за забавено изпълнение от момента на настъпване на деликта— 03.08.2015г. Частично основателно е възражението на ответника за погасяване на вземанията за лихва, поради изтекла погасителна давност. Вземането за лихви при упражнено право на трети лица срещу застрахователя на гражданската отговорност на делинквента се погасява с кратката тригодишна давност съгласно чл. 111, б. "в" ЗЗД, считано от деня на настъпилото ПТП, от когато е изискуемо вземането за обезщетение от непозволено увреждане /Решение № 128/25.06.2013г. по т.д. № 396/2012г. на ВКС, II т.о на ТК/. В случая искът е предявен на 07.07.2020г. след повече от три години от началната дата на възникване на вземането за лихви, на която дата е увреждането- 03.08.2015г. Ето защо, акцесорните вземания за лихва следва да се считат погасени за периода от 03.08.2015г. до 07.07.2017г., т. е. за периода, предхождащ 3-

годишния период преди завеждането на исковата молба. За останалата част от периода – от 07.07.2017г. до датата на исковата молба- 07.07.2020г. – възражението за давност е неоснователно.

По разноските:

Съдът е уважил предявения иск по чл. 226 ал. 1 от КЗ за обезщетение за неимуществени вреди частично, като е приел че същият е основателен за сума в общ размер на 1 500лв., като е приел за основателно възражението за съпричиняване от страна на пострадалата. В частта над уваженото от съда до размера претендиран от ищеца с ИМ, обезщетение за неимуществени вреди, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Съдът намира, че са налице предпоставки за присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА, при съобразяване частичното уважаване на исковите претенции и съобразно техния размер. Когато е поискано присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за осъществена при условията на чл. 38 от ЗАДв. адвокатска услуга, за да бъде същото основателно и доказано, е достатъчно в договора за правна защита и съдействие да е записана /посочена/ конкретната хипотеза на чл. 38 ал. 1 т. 1-3 от ЗА, при която помощта се предоставя и този договор да е представен по делото. Страната, ползваща безплатно адвокатска помощ, не следва да ангажира доказателства, нито съдът може да преценява дали тя попада в категориите лица, визирани в нормата и в коя от тях. В този смисъл е и практиката на ВКС /напр. определение № 616 от 05.06.2017 г. на ВКС, IV-то г. о. по гр. д. № 5089/2016 г.; определение № 365 от 17.07.2017 г. на ВКС, I-во т. о. по ч. т. д. № 894/2017 г. и др. /. От представените в конкретния случай договори за правна защита и съдействие е видно, че е налице отразяване на конкретната хипотеза по чл. 38 ал. 1 от ЗАДв., наложила осъществяването на безплатна правна помощ, следователно, искането за присъждане на разноски следва да бъде уважено.

Дължимото възнаграждение е определимо по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – 335.00 лева. Върху тази сума, на основание § 2а от ДР на Наредбата, следва да се начисли ДДС, тъй като се установи, че адв. И.Я. е регистрирано по ЗДДС лице, при което ответникът следва да заплати на процесуалния представител на ищите възнаграждение в размер на 402.00лева, с начислен ДДС.

В списъка по чл. 80 ГПК на ответника- „****“ АД са посочени разноски, както следва: за вещи лица – 400. 00 лева, както и възнаграждение за юрисконсулт в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Относно последното и на основание чл. 78 ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и предвид фактическата и правна сложност на делото пред първата инстанция, както и с оглед чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя размер на възнаграждението в полза на ответното дружество- 300. 00 лева. Така, общият размер на сторените разноски възлиза на 700.00лв.

Съразмерно на отхвърлената част от исковите, съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищцовата

страна следва да заплати на ответната сумата от общо 659,62лв.

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, ответникът-„***“ АД, следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС Благоевград, съобразно уважената част от исковете, както следва: 60.00 лева държавна такса и 680.00 лева – сторени от бюджета на съда разноски за вещо лице по проиетите съдебни експертизи.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***, представлявано от К.С.В., Д.Н.М., М.Б., А.Я.Д. да заплати на В. С. А., ЕГН *****, на адрес: гр. П., ул. „***, действаща чрез своя баща и законен представител: С. В. А., ЕГН *****, сумата 1 500лв./хиляда и петстотин лева/, съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, емоционален стрес и негативни емоционални изживявания, в резултат на настъпило ПТП на 03.08.2015г., причинено по вина на М.Р.П.- А.- водач на лек автомобил м. „Фолксваген“, модел „Пасат“, рег. № ***, застрахована в „***“ АД, със застрахователна полица № 15114002811864, валидна от 23.11.2014г. до 23.11.2015г., сключена с ЗАД „Виктория“ АД, за застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законата лихва върху тази сума, считано от 07.07.2017г., до окончателното изплащане на дължимото.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за неимуществени вреди, над размера уважен от съда/1 500лв./, до размера петендиран с исквата молба по делото/26 000лв./, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ предявения акцесорен иск за компенсаторни лихви, с правно основание чл. 86 от ЗЗД, за периода от 03.08.2015г. до 07.07.2017г., като погасен по давност съгласно чл. 111, б. "в" ЗЗД.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК, „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***, представлявано от К.С.В., Д.Н.М., М.Б., А.Я.Д. да заплати на адв. И.Е.Я., БАК, ЕГН ***, от гр. П., ул. „***“ № 2, сума в размер на 402.00лв., на осн. чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК, В. С. А., ЕГН *****, на адрес: гр. П., ул. „***, действаща чрез своя баща и законен представител: С. В. А., ЕГН *****, да заплати на „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***, представлявано от К.С.В., Д.Н.М., М.Б., А.Я.Д. сума в размер на 659.62лв., съставляваща разноски пред настоящата съдебна инстанция, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК- за депозит за СМЕ и СТЕ и за адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от предявения иск.

ОСЪЖДА „***“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***, представлявано от К.С.В., Д.Н.М., М.Б., А.Я.Д. да за плати на осн. чл. 78 ал. 6 от ГПК, в

полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС Благоевград, както следва: 60.00 лева държавна такса и 680.00 лева – сторени от бюджета на съда разноси за вещо лице по проиетите съдебни експертизи, съобразно уважената част от исковете.

Решението е постановено при участието на третите лица помагачи на ответника- Г. К. Г., ЕГН ***, от с. Н.Д., ул. „***“ № 2, както и ЗД „***“ АД, ЕИК ***, с адрес на призоваване: гр. София, бул. „***“.

Решението подлежи на въззивно обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред САС.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____